

4. Ako sami ne umemo ali ne moremo vzrediti lepih mladih drevesc, ne kupujmo jih kderbodi, ampak jemljimo jih iz dobrih drevesnic. Pri izbiri bodimo sami zraven. Izberimo zdrava drevesca z močnim korenjem, ki v drevesnicah ravna kot sveča stojé in uže 1—2letni les za krone imajo.

5. Zastran sort moramo biti opazni ter ozirjemat, v kakšno zemljo hočemo drevesce vsaditi, ali je lega topla, ali hladna, zemlja mokrotna ali sušna.

6. Jabolka in grške se zasajajo po 10 metrov narazen. Za prvi čas, ko še jabolčno ali grškovo drevo ni dovolj vzraščeno, posadi se na gole prostore nekaj sliv, da imamo prej od zemlje kaj haska. Poznej zamoremo slive zopet odpraviti. Na planjavah naj stojijo vrste jabolčnih dreves po 400—500 korakov narazen.

7. Preden drevo vsadimo, prirežemo najmočnejše korenine, mogoče gladko ter pomočimo v ilovnato vodo. Če se prikaže na prerezkah korenin rujav rob pri skorji, kaže to, da je drevesce po zimskem mrazu oškodovano. Tenkih koreninic ali mustačev pa ne smemo porezati.

8. Količ se mora v jamo poprej zasaditi, kakor pa drevesce. Količ je treba ošpičiti in ožgati in ravno postaviti. Potem zasujemo jamo do $\frac{3}{4}$ z dobro prstjo. Na to se razgrnejo korenine drevesca in pokrijejo z izkopano zemljo. Vse se tako osiplje, da nastane okrogla jamica okolo debla. Frišnega gnoja ne smemo tukaj nikoli rabiti.

9. V mokrotni ali preplitvi zemlji se drevesom napravijo prsteni kupi, v katere se potem drevesca posadijo. Posajeno drevo mora vselej v jami nekoliko više iz zemlje stati, kakor je prej stalo v drevesnici. Tudi se ne sme količu privezati, dokler se ni zemlja vsedla. Pregloboko saditi drevesa je velik pogrešek.

10. Količ se ne sme dotikati krone ter ima na južno-zapadni strani od drevesa stati. Kdor zamore, naj pritrdi drevesce za dva količa tako, da se zabrani vsako ribanje. (Konec prih).

Sejmi na Štajerskem 19. maja Gradec, 23. maja Arvež, Loka, Cmurek, Rogatec, 24. maja sv. Jurij v Slov. goricah, 25. maja Dobje, Ivnik, Brašlovce, Ormož, Konjice, sv. Jakob, Jarenina, sv. Lovrenc na Dravskem polju, Rogatec, Slivnica, sv. Urban, Vitanje.

Dopisi.

Iz Ljutomera. (Poroko cesarjevičev) smo tukaj obhajali veselo in mogoče slovesno. Na predvečer je bila bakljada, godba je svirala po trgu, množica jo je sprevala. Na den poroke ob 4. uri zjutraj zasnira zopet godba. Svetečno oblečeno ljudstvo začne vreti proti cerkvi. Šolarji in šolarce so se zbrali v svojih učilnicah in v lepem redu peljani od g. učiteljev in učiteljic so se postavili v hiši božji. Gospodje uradniki, žandarje in financarji so bili navzoči, tudi gasilno društvo je prišlo. Ob

pol 9. uri se je služila slovesna sv. meša. Možnarji so po širokem polji prek meje na Prekmursko naznanjali naše veselje. Na večer je bila osnovana tombola na korist družbi rudečega križa, čije podružnica se je letos tukaj osnovala. Vsi prostori gostilnice g. Vaupotiča so bili natlačeni. Tudi naši č. g. duhovniki so s svojo nazočnostjo našo družbo počastili. Čisti dohodek je znašal 60 fl. Pozno v noč se je radovalo; z Živijo-klicem na ljubeznjivo cesarsko hišo se je družba začela vzdigavati in mladini prepustila prostor za ples. — Polje nam obeta dobro letino; gorice lepo ženejo, kar ni pomrznjenega. Po mojih mislih letošnji mraz trtam ni škodoval, letos je prišel kvar lanskega mraza na svetlo, ki se pri rezatvi pretečenega leta ni poznal.

Od sv. Ilja v Slov. gor. (Svečanost) v čast poroke cesarjevičeve se je tudi tukaj lepo obhajala. Vkljub slabemu vremenu je bila na predvečer ob 8. uri velika bakljada, godeci so svirali cesarsko himno in možnarji so gromeli, da je bilo veselje. Pred poslopjem našega župana g. A. S. se je bakljada vstavila. Tukaj nagovori g. župan zbrano množino in njo opomni na slovesnost, katero je čakala zvišena hiša habsburška in z dvakratnimi „živijo“-klici na srečna zaročena se je govor končal. Po tem so se podali v gostilnico gosp. Fluherja, kder je bila potem vsa množica oskrbljena s pivom na stroške dveh gospodov. V torek 10. maja ob 9. uri je bila muzikalična sv. meša in „Te deum“, pri kateri so bili šolarji z učitelji, vpokojeni stotnik g. Tarnawicki v vojaški uniformi in druga gospoda navzoči. Po sv. meši so zapeli pevci pesen „K poroki“ in „cesarsko“. Šolarji so prejeli v spomin knjižico „Cesarjevič Rudolf“. Bog živi zaročena!

Od Velike nedelje. Ako se je kje ljudstvo radovalo in se z veseljem spominjalo poroke našega blagega cesarjeviča Rudolfa in mile princesije Štefanije — tako se gotovo to mora reči o Veliki Nedelji, ker se je obče na to mislilo in delalo, ta čas slavno in dostojno obhajati. Razobesilo se je nad 30 zastav, na predvečer so se večinoma vse hiše razsvetile, posebno grad in tako zvani „Kogel“ sta bila v čarobni razsvetljavi. Med pokanjem možnarjev je zbrano ljudstvo pri kresih, katerih je bilo tukaj kakih 10—12, navdušeno večkrat zavpilo: Živijo! Rudolf in Štefanija! Živila!!!

Od sv. Marjete pod Ptujem. (Poroko) cesarjevičev smo tudi tukaj prav veličastno obhajali. Že na predvečer se je razlegal daleč po vsej okolici k zvonjenju glasen pok in strel možnarjev ter je naznanil začetek te slovesnosti. Kmalu na to znamenje se zbere lepo število odličnih patriotov v gostilnici g. Mikla. Ondi se je v lepih napitnicah razodevala živabna ljubezen do cesarja in njegove hiše, posebno do cesarjeviča Rudolfa. V torek so učitelji peljali šolsko mladino skoz obilno z banderami okinčan slavalok v cerkvo k slovesni sveti meši, po kateri se je pel „Te deum“ in cesarska

pesen. Službe božje se je udeležilo toliko ljudstva, iz cele fare, da je bila vsa cerkev natlačena. V šoli so po sv. meši otroci deklamovali in č. gosp. župnik so jim v spodbudo razložili pomen svečanosti. 400 otrok dobilo je v spomin knjižice in majhen zajutrak. Hvala vsem!

Iz Dobrne. (K poroki cesarjeviča Rudolfa s princezino Štefanijo.) Da s svečanostjo, ki se je bila ta dan slavila po avstrijskih kronovinah, nismo zaostali tudi mi, razumeva se samo ob sebi. Naš skromni kraj je storil, kolikor mu pač okoliščine pripuščajo. V predvečer omenjenega dne, ko se je milodoneči glas zvona o „večnej luči“ še razlegal čez goro in plan, je pokanje možnarjev začelo napovedovati pomen sledečega dneva. Med tem, ko je precej številnih kresov švigajoči plamen s hribov podil nočni mrak, je na stotine svetlih lučic gorelo po čedno okinčanih oknih in za ovenčanimi „transparenti“ ali napis. V zadnjem oziru so veličastno tekmovala okna zlasti na treh poslojih. Temu se deževno vreme vsaj ni moglo vstavljati, pač pa je kapelniku prečrtalo račun. Topliška godba je namreč namenila, kakor večkrat o posebnih zgodah, napraviti navadni obhod; toda morala je opustiti, ker si strune in dež nista prijazna. Pozno v noč se je pozgubil praznični prizor. No, sčasoma je skozi okna po temnih sobah začelo bliskati; to so vzrokovala rakete, ki so z obrežka za šolskim poslopjem frčale proti nebu pod oblake, kateri so poskusili prizanašati z deževno roso. Sledeče jutro smo se o določenej uri zbrali v okusno opravljenej cerkvi. Pri sv. meši, ki jo je pel knezofovski duh. svetovalec. vč. g. Gajšek, sta se vdeleževala občinski odbor, ki sta nedavno po primernem potu novima zakoncema bila tudi čestitala; videli smo tudi topliško osebje, izmed majhnega števila bodi omenjen le general grof Mensdorf; dalje bili so navzoči učitelji in otroci s šolsko zastavo pak toliko ostalih pobuznikov, da je malo ne prostora zmanjkalo. Po končanej službi so se učenci vrnili v šolske prostore, ki so od zunaj bili obdani z nasajenimi mlaji, a znotraj z zelenjadjo in cveticami prepreženi. Tukaj so šolci zapeli nalašč za ta dan zloženo pesem, razložil se jim je pomen danesnjega praznika za avstrijske narode v obče in cesarsko hišo posebej ter se s sporazdelilo nekoliko iztisov knjižice „Cesarjevič Rudolf“; učenci dobili so tudi nekaj za zob, po tem svečanost sklenili s cesarsko pesmijo, le iznad streh vihraječe zastave še so zunanji načinom ovajale praznični značaj na Dobrni. Toto okoliščino pa si bomo zamogli v spomin zaklicati vzlasti takrat, ko bomo hodili koledovat k sv. Miklavžu. Podružnica namreč, rečenemu svetniku posvečena, je doslej stala na tujem zemljišči; sedaj je kmet Krumpelj dotični svet okolo cerkve blagodušno podaril sv. Miklavžu.

Iz Šalovec pri Središči. (Nepoboljšljiv župan.) Lanskega leta dobila je naša občina

novega župana, in sicer moža, ki je že dolgo časa brepenel po tej časti. Poprej uradovalo se je pri nas vse v domačem jeziku in ni bilo inače misliti, da bo za novega župana tudi takó, ali ljuto smo se prevarili; naš župan uraduje s pomočjo nekega pisarja iz Središča, po katerega mnenji je kmet „pohlevna kravica“, ki se mora vedno od gospoda potrpežljivo molsti dati, vse v nemškem jeziku. Nekateri izmed odbornikov poskuševali so že večkrat ga odvrniti od te gadne napake, svetovaje mu, naj si naroči „Slov. Gosp.“ ali vse zastonj! Jegovej modrej glavi dozdeva se „Slov. Gosp.“, „Slov. Matica“, „Družba sv. Mohorja“, s kratka vse, kar pospešuje razvoj in napredek narodne reči, „bedarija“. Bil je svoje dni vojak, kder je, kakor sam trdi, došel do korporalske časti; jégovi znanci pa pravijo, da ni nikoli na njem bilo videti zvezdonosne suknje; in v tem stanu naučil se je zraven „links“ in „reks kšof“ še nekoliko nemških besed, ki še se ga sedaj držijo, kakor ponve prismojeni močnik. S svojo nemščino pobaha se rad pri vsakej priložnosti. Gledé izvrševanja svojih dolžnostij je tudi naš župan zelo svojevoljen. Ko smo namreč hoteli reklamovati proti previsoki ceniitvi naših zemljišč, bila nas je večina tega mnenja, da bi dali ta posel opraviti v pisarni vrlega narodnjaka, g. dr. Geršaka, c. kr. beležnika v Ormoži, ki je posestnikom brezplačno v to svrho ponudil svoje uradniške sile. Tega pa ni dal naš župan za uho zadeti. Potem smo mu svetovali, naj bi prevzel to delo domačin g. M. Robič, ki je kot ud okrajnega zastopa bil sposobnim proglašen za ta posel. Ali nekega jutra pripeljal je naš župan iz Središča svojega liberalnega pisarja. Ta je namreč že tako debelotrebušen, da težko hodi. Od nekaterih posestnikov zahteval je v Obrežji za vsako parcelo po 20 kr. V občinah Bolfanske in Miklavževske fare plačevali so posestniki 20 kr. za vse parcele, nahajajoče se v posestvu. Pripeljavši gospoda pisarja na svoj dom odpotil se je župan k pojedinim posestnikom in zapovedoval, da je čas za reklamovanje, naj tedaj vsak nemudoma k njemu pride. Nekateri bili so na delu in zaradi tega niso mogli priti. Zvečer okolo 9. ure hodil je župan drugič po vasi zapovedovat, naj vsak k njemu pride, ki boče reklamovati, da je za ta posel samo on in njegov pisar. Ni li to samovoljno? Takim načinom poplašivši nekoliko posestnikov jih je dobil v svoje in svojega pisarja roke! Ni znati, zakaj je on tako živo želel, da bi se delalo pri njem reklamacije? Brž ko ne zbog tega, da bi se mislilo, da je on kot „bistra“ glava dovršil sam celo stvar. Naš župan si domišlja, da ima Bog ve kake duševne zmožnosti. Nekega dne prišel je v pisarno Središkega župana, kder so se baš v ta hip delale reklamacije, pogledal papirje površno in dejal ponosno: Sedaj pa že znam, kako je treba to reč prejeti, a na tihem je mislil, naj g. župan iz Središča, ki je študiral, izvé, kako je Šalovski župan

„modra“ glava! Mnogo bi še slovenskemu svetu zamogli poročati o našem županu, ali sram nas je, ker bi se nam smejali, da smo si takega izvolili in koncem rečemo: Bog nam daj mnogo potrpežljivosti, da se leži rešimo tako na videz sladkega plitvoglavca človeka! Saj ga vdrugič ne bo gotovo nikdo izmed pametnikov volil za župana, akoprem je postavši župan govoril: Zdaj znam, da se tega celo življenje več ne rešim. V bodoče morda javimo kaj o njegovej izvrstnej nemškej pisavi!

Iz Brašlovč. (Zastran svečanosti) o cesarjevičevem poroki nismo Brašlovčani zaostali za drugimi. Na predvečer so možnarji pokali in trg je bil krasno okinčan z zastavami in lepo razsvetljen. Dne 10. maja ob 8. uri bila je sv. meša z godbo in petjem. Potem je sledilo obdarovanje šolske mladeži in ubogih s tem, kar je darovala Brašlovčanov ljubezen. Den bil je praznično obhajanje in je se vršilo vse v najlepšem redu v kljub slabemu vremenu.

Od Prihove. (Svečanost.) Pri slovesni službi božji na čast poroke ces. Visokosti cesarjeviča Rudolfa in svitle princesinje Štefanije je bila cerkev polna vernega ljudstva, kakor na kakem prazniku. Pri sv. meši je pela šolska mladina, med katero se je pozneje razdelilo knjižic: „cesarjevič Rudolf.“ Bog živi in blagoslovi prevzvišena mlada zakonska mnogaja leta!

Iz Monšberga. (Veselo obhajali) smo dan poroke cesarjevičeve. Na predvečer smo zvonili in iz možnarjev streljali pri podrtem gradu, da se je daleč na okrog razlegalo. Dne 10. maja prišlo je mnogo ljudi k sv. meši, med njimi tudi veliko vojakov, okinčanih s svetinjami. Lepo bilo je videti, kako je g. nadučitelj v dolgej procesiji pripeljal šolsko mladino, ki je po sv. opraviilu zapela cesarsko pesen. Bilo je potem obdarovana s kruhom in vinom. Čudili pa se smo jako močno, da se je g. šolski ogleda skril ter ni ničesar ne storil, pa ne dal, čeravno je bogat. Človek je „privandranec“ in toraj nima za nas ne besede ne srea. Želimo, da nam ga brž odstavijo od posla, za katerega ne sodi.

Od sv. Jurija v Slov. goricah. (Cesarjevičovo poroko) so tukaj posebno šolski otroci kaj lepo obhajali. Prišli so praznično oblečeni k službi božji, katere se je udeležilo mnogo ljudstva in kojemu so č. g. kaplan v primernem govoru iz prižnice razložili pomen prelepe svečanosti. Ob enem so možnarji gromeli, da se je daleč razlegalo. Po sv. opraviilu pogostil je šololjubni g. Pavalec vse šolarje na svojem lepem domu z vinom, kruhom, mesom in kavo. Veselje dečice na zeleni trati bilo je res nepopisljivo. Njegovi prijazni hčerki, nadučiteljeva žena in učitelji so pa stregli. Bil je vesel den, kojega so po odhodu šolarjev še zaostali gostje v g. Pavalečevem hiši živahno radovali se do tude noči. Bog plati vsem in vse!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Svitli cesar so vsem narodom javno zahvalili v prelepem očetovskem pismu za izjave udanosti in ljubezni prilično cesarjevičeve poroke. Minister grof Taaffe je pismo v vseh jezikih dal oznaniti in pribiti. Cesarjevič Rudolf je se podal v Budimpešto s svojo mlado soprogo, od ondod potuje v zlato Prago, kder bode stalno prebival. Vse dežele, vsa mesta so cesarjevičovo poroko slovesno obhajala, samo nehvaležni Trst ne. Veliko milijonov je Avstrija za Trst žrtvovala, a z nehvaležnostjo nam vrača. Najboljše bo, ako se Primorje in Goriško z Istrijo vred združi s Kranjskim in c. k. namestnija prestavi v Ljubljano. — V državnem zboru je pri obravnavi o ljudskih šolah tirolski poslanec baron Dipauli v izvrstnem govoru povdarjal potrebo, da se šolske sedanje razmere v prid staršem, veri in državi prenaredijo in tudi takšen nasvet stavil, ki je bil sprejet. Resnico je dokazival tako mogočno, da mu nihče ni vedel kaj tehtnega ugovarjati; liberalni listi pa molčijo, kakor poparjeni. Rekel je, da samo na Dunaji podučuje katoliško deco 60 Judov, na Českem pa 236 ter povdarjal, kako se surovost, nevbogljivost in zločinstva množijo. Naš slovenski poslanec g. dr. Vošnjak je podpiral krepko in zgovorno predlog, naj se cena za sol sploh zniža, a ob enem zopet živinska sol prodava. Minister poljedelstva je obljubil kmalu predložiti črteže postav gospodarstvu v pomoč. Ministe. Taaffe je izjavil, da pri številjenji ljudij točka „Umgangssprache“ ni bila primerno izvoljena in da se drugič tako ne bode godilo. — Liberalni listi nekako obupavajo, ker vidijo, da se zastoj zaletavajo v grof Taaffejevo ministerstvo; včeraj so svojim poslancem svetovali, naj izstopijo iz državnega zbora, denes pa uže pravijo, naj ostanejo, ker bi utegnili pri volitvah še huje propasti, nego zadnjič. — Ogerski državni zbor sklenejo cesar sami dne 30. maja, a meseca junija so nove volitve ali „korteži“, kakor naši prekmurski Slovenci pravijo. — V Bosno je odšel general Dahlen kot višji polveljnik.

Vnanje države. Ruski car se neče vkloniti nihilistom in je zaukazal ostro postopati zoper nje. Sklenil je pomagati kmetom, urediti upravo, s Poljaki se porazumeti in katoličani in sv. očetom Leonom XIII. Ustave pa neče dati. Minister Melikov je dobil slovo. Na njegovo mesto je pozvan grof Ignatijev. V južni Rusiji preganjajo Jude na vso moč; vse jim razbijajo in požigajo. Judi bežijo povsod. — Rumunski novi kralj se da kronati 22. maja t. l. — Nemški cesar se je vrnil v Berlin k svojemu Bismarku, kateri je sedaj zaukazal še večjo colnino na grozdje in moko; s tem hoče posebno ogerskim deželam nagajati, ki so do sedaj največ moke in grozdja prodale na Nemško, živine pa itak ne smemo črez nemško mejo prodati. V kljub temu pa nemški liberali